

EL MOLÍ D'AIGUA

Hi ha moltes raons que et poden portar a escriure a un mitjà públic (com ara és la Revista Roquerols). En aquest cas ve donat pel i en pla personal, la convivència quotidiana amb els meus semblants (sobretot gent jove) del que en puc extreure una perspectiva de veure la vida - així com qualsevol altre/a - que pot ser més o menys fiable a la realitat ja que parteix de l'observació.

A l'agafar un diari, al veure o escoltar un informatiu, al xerrar amb la gent, ... molts cops qui no es trobarà o denotarà un cert ambient de pessimisme, ple d'enveges, buits, egocentrismes,... que repetitivament ens transporten a situacions més concretes : discussions, violència, estafes, mentides, perjuris... insatisfaccions, conseqüència moltes vegades d'una gran falta d'autoconcepte i d'autoestima cap a un mateix i d'un respecte vers els altres com a individus "semblants", (mereixedors d'una dignitat com a tals). Potser m'equivoco, tanmateix opino que avui en dia, la societat ha deixat de banda una sèrie de valors, que si més no, brillen per la seva absència (per a mi, el més important i descuidat: la capacitat de poder fer bé que té l'ésser humà, i aquí és on radica la seva "dignitat" que tants cops perd).

Tot individu, necessita uns ideals un barra/s objecte/s on tenir-hi posada la mira - signin "déus", persones, coses, situacions o fets, "revolucions" - quelcom perquè i en què lluitar. I això, avui, no ha canviat doncs els valors segueixen vius; és intrínsec en l'home/dona de tots els temps. El que sí és diferent és el pol que es lluita i en què creu concretament la societat: Els diners; la necessitat de tenir o de fer veure una imatge, donant-li excessiva importància; na estètica, un rol públic; les ànsies de poder -en el "ser"- (SIGUI en el camp econòmic, interrelacional o social), etc... Bé que aquests valors no tenen perquè ser negatius si no es col.loquen amb els principals objectius de la persona, del contrari porta a una progressiva degradació del mateix, fet força habitual de la nostra època.

Hom ho pot demostrar observant les diferències socials que postula la societat mundial regida per una sola ànima: l'afany del guany, "els calers". Puntualitzem-ho més: les conegudes fiances de presó preventiva en espera de judici definitiu. Aquells que, segons la llei, han comès delictes, encara que una de les causes hagi

estat no tenir la sort de poder rebre una formació o unes oportunitats prou bones, que en canvi només han conegut les lleis de la misèria, del rebuig i del despreci de la societat, se'ls tanca irremediament a la garjola en espera del judici (el 70% de presos estan en aquesta situació), ja que a més, no disposen d'un poder econòmic per fer efectiva la fiança de llibertat preventiva (posem pel cas que algun d'ells és innocent; l'espera de les dades, de les proves, pot trigar un mes, o dos, o cinc, algun any o alguns... "Déu n'hi do!").

Per altra banda, tenim la cara contrària de la moneda: els qui han comès una estafa possible o no, que potser s'han enriquit a costa dels més febles o no, que han obtingut diners d'una manera no massa "ortodoxa" o potser no, etc... Tenen la possibilitat de sortir dels recintes penals en el moment que se'ls hi és fixada la fiança d'espera en llibertat preventiva, venent-la amb uns diners que aquests sí tenen la possibilitat de pagar. Poden ser innocents o no. Els diners amb els que paguen, però, també poden ser del seu honorat patrimoni o guanyats a costa dels altres. Aquí, doncs, guanya qui té més butxaca, i qui no en tingui: "Que el bombini!!".

Esmutant això, no vull dir que defensí cap acte que per si mateix sigui dolent. Ara, sí que veig una desigualtat de condicions dels que potser han delinquit hipotèticament per causes segones com són l'adició a la droga dura, dels que ho han tingut, a diferència, tot: oportunitats que els altres no han rebut (els pobres s'empobreixen més i els rics s'enriqueixen més, gràcies a aquesta societat que tots formem). Poso en dubte un sistema jurídic-penal que presumeix d'una objectivitat que realment no té, ja que mostra el seu favor als rics en decrement de la gent més miserable, que no han palpat res més que sigui un món de fàstic per un mateix i pel que t'envolta (quina caricatura, la balança de la justícia!).

Aquest exemple actual i recent, el podem estendre a qualsevol capa de l'ésser humà: la personal-individual, la social, l'ecològica...

Un altre punt aliè al que s'ha descrit es concreta amb la dita: "Tracta el medi i el medi et tractarà per igual". Observem com després de fer malbé a la natura, ella ens respon de manera similar: els famosos forats de la capa d'Ozó, la tala indiscriminada de la

Selva Amazònica, "pulmó del planeta", residus industrials, els petits detalls que habitualment no cuidem (reciclatge...) ...es van convertint en causa de nombroses sequeres, aiguats-riuades, molts més incendis (ja no parlem de que siguin provocats), canvis climàtics, etc... I sabem que això no és més que el principi de quelcom.

El forat de la capa d'Ozó, ho sabem, no ha vingut per ell sol. Conseqüència de la negligència, la ràbia i l'odi de la humanitat. No ens estimem a nosaltres mateixos (ni com a individus ni com a espècie), ni el que tenim a les nostres mans.

Apreciar una cosa, suposem-ho, és valorar-la: ¿com un home ric i ple d'influència de poder que trepitja si és necessari als altres pel seu propi "benefici", pot realment estimar-se a si mateix, si és incapaç d'estimar o de respectar als seus SEMBLANTS? ¿Serà per causa d'un gran odi subconscient cap a si mateix i alhora, força inconscient?

Qui té un xic de criteri sap que qui atempta contra els altres, atempta contra si. Estimar, també passa per estimar-se, i estimant-se un (que no vol dir sobrevalorar-se per damunt dels altres), està en capacitat de poder practicar l'estima cap als altres (Enrich Fromm, "L'Art d'estimar").

Si realment no hi ha canvis, encara que siguin menuts i insignificants (com diu el de la capa de TV), apostant per valorar allò que tenim més aprop, tot anirà de mal en pitjor, contra nosaltres. La humanitat, la societat (nosaltres!), ho anem cobrant dia a dia: "L'economia en línies generals creix; però l'economia de la misèria: vola!"

La natura va deixant d'entreveure el poder de destrucció que tenim els humans. ¿Potser necessitem -un servidor, segur- afinar l'oïda i obrir el cor per sentir allò que no volem escoltar i que alhora fa ja tant de soroll? ¿Som capaços d'invertir la força de destruir per la de reconstruir? (sobretot l'interior de l'home/dona dels nostres temps, causa de tot el que veiem). Tots hi tenim quelcom a dir i a fer.

L'experiència ens parla de que els diners, l'enveja i el poder, només generen una cosa: més ànsies de diners, d'enveja i de poder. Es com un cercle que no s'atura, una roda que no es frena si no se'n surt, quelcom com el molí d'aigua.

Pere León i Miró